

RESSÒ DE LA PARAULA

Església lliure per a servir

Afirmem, ben convençuts, que l'Església nascuda de la Resurrecció de Crist és un Poble Profètic i que la seva paraula és lliure.

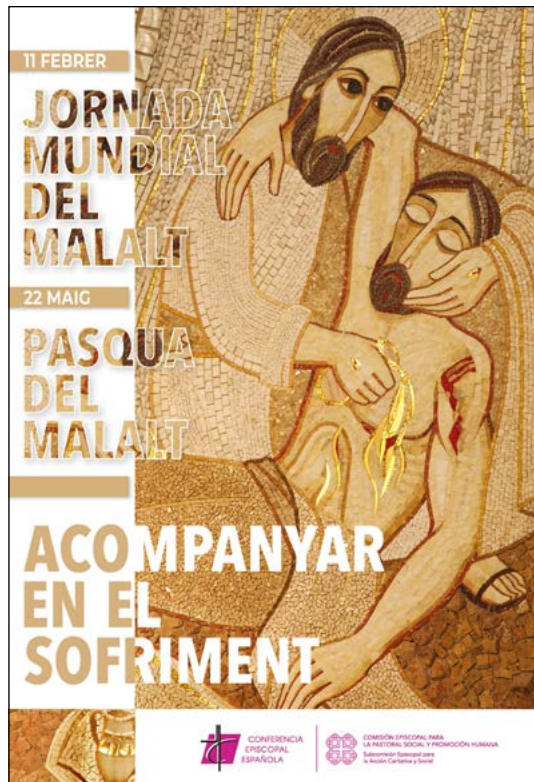
Però no sols és lliure en parlar, sinó en tots els aspectes de la seva existència. L'Església, ella mateixa, és un Poble lliure.

És lliure, no perquè, com cada persona humana o institució legítima, reivindiqui els seus drets; menys encara perquè l'autoritat civil o les lleis els reconeixin, sinó senzillament perquè «la seva ànima», el seu ésser, és l'Esperit i on hi ha l'Esperit allí hi ha la llibertat (com ens va ensenyar sant Pau: cf. 2Co 3,17). El primer efecte de l'Esperit de Jesucrist és alliberar de la triple esclavitud, que sotmet a cadascun i tota la humanitat: la llei, el pecat i la mort.

Que l'Església és el Poble de Déu lliure, constitueix una veritat moltes vegades molesta i sempre amenaçada. És una veritat que, al llarg d'història, ha conduït molts cristians al martiri. I una veritat que va tirar endavant el mateix Esperit de Jesucrist, davant de totes les forces contràries, que des dels inicis buscaven combatre-la.

La primera amenaça a l'Església lliure venia de dins, és a dir, dels qui confessaven ser cristians, però seguien imposant tots els preceptes de la Llei Antiga, com a necessaris per a salvar-se. L'Esperit va dissenyar amb aquella Església una veritable història de llibertat, com veiem en el llibre dels Fets dels Apòstols.

Moltes altres amenaces han assetjat l'Església al llarg de la seva història, que provenen de

poders que no suporten aquesta llibertat. Uns volent sotmetre l'Església, posant-la al servei de la seva pròpia causa; uns altres afeblint-la amb astúcia, d'altres simplement destruint-la. L'Esperit sempre fa sortir d'aquests setges una Església purificada, és a dir, més lliure.

L'Església, que camina en aquesta història sense privilegis angèlics, es veu sotmesa a les mateixes formes de mort que esclavitzen tota la humanitat. També l'Esperit del Ressuscitat ha

anat fent brollar en l'Església realitats de vida que la sostenen, permetent-li travessar tota mena de sofriments i fracassos...

Però, ¿què significa exactament «una Església lliure»?

La història de l'Església i la Paraula de Déu ens mostren que la llibertat de l'Església, com la de tot cristià, no és una facultat o un simple dret a decidir autònomament, sinó que sempre serà una llibertat per a vincular-se per l'amor (Cf. Ga 5,13-26). Com el Poble d'Israel, que va ser alliberat de l'esclavitud d'Egipte, perquè en ple camí del desert es vinculés per amor en l'Aliança del Sinai.

No parlem en abstracte, sinó tenint presents moltes realitats concretes de la vida eclesial. Així, avui centrem la mirada en la Pastoral Sanitària. En ella mantenim una lluita justa perquè siguin reconeguts la llibertat i el dret a objectar en consciència contra l'eutanàsia. Però ho fem, no per a aconseguir poder autònom, sinó per a estimar i servir la vida del malalt, per a vincular-nos en el servei d'amor concret als qui sofreixen.

Com tots els qui es dediquen a serveis concrets en l'Església a favor dels necessitats, els voluntaris que es lliuren al servei de la pastoral amb els malalts saben que l'amor concret, que ells han de mantenir viu constantment, els compromet i resta possibilitats d'acció en altres camps. Però no deixen de ser Església lliure, perquè sobretot desitgen sobretot ser lliures per a estimar.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Nombroses intervencions pontificies postconciliars van animar el diàleg ciència-ètica, i ciència-fe. El beat Pau VI dirigint-se als científics va dir: «L'Església no pot ser aliena a la vostra activitat. Ella no tem el progrés científic, sinó que més aviat l'estimula, l'honra i afavoreix la millor utilització del mateix en benefici de la humanitat.»

La bioètica va néixer per ser aplicada i, en aquest sentit, l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu és pionera.

Vaig assenyalar, per exemple, la creació del primer Comitè d'Ètica As-

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

El paper de l'Orde de Sant Joan de Déu

sistencial (CEA) de l'Estat espanyol a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona.

L'Orde Hospitalari ha promogut la formació en bioètica en els seus centres assistencials sanitaris i socials, conscient de la necessitat d'una ade-

quada formació per a una correcta pràctica. L'orde també forma part del Patronat de l'Institut Borja de Bioètica-Universitat Ramon Llull, la primera institució de bioètica que es va crear a Europa. És indiscutible i meritori el paper que l'Orde de Sant Joan

de Déu té a les aportacions eclesials a l'àmbit de la bioètica.

L'Orde Hospitalari, fidel a l'*aggiornamento* requerit pel Concili Vaticà II, ha contribuït i segueix contribuint notòriament amb la formació, l'hospitalitat, l'assistència i la divulgació al fet que la bioètica sigui realment una disciplina al servei d'un món més humà i just.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

Iglesia libre para servir

Afirmamos, bien convencidos, que la Iglesia nacida de la Resurrección de Cristo es un Pueblo Profético y que su palabra es libre.

Pero no solo es libre al hablar, sino en todos los aspectos de su existencia. La Iglesia, ella misma, es un Pueblo libre.

Es libre, no porque, como cada persona humana o institución legítima, reivindique sus derechos; menos aún porque la autoridad civil o las leyes se los reconozcan, sino sencillamente porque «su alma», su ser, es el Espíritu y donde está el Espíritu allí está la libertad (como nos enseñó san Pablo: cf. 2Co 3,17) El primer efecto del Espíritu de Jesucristo es liberar de la triple esclavitud, que somete a cada uno y a toda la humanidad: la ley, el pecado y la muerte.

Que la Iglesia es el Pueblo de Dios libre, constituye una verdad muchas veces molesta y siempre amenazada. Es una verdad que, a lo largo de historia, ha conducido a muchos cristianos al martirio. Y una verdad que sacó adelante el mismo Espíritu de Jesucristo, frente a todas las fuerzas contrarias, que desde los inicios buscaban combatirla.

La primera amenaza a la Iglesia libre vino de dentro, es decir, de los que confesaban ser cristianos, pero seguían imponiendo todos los preceptos de la Ley Antigua, como necesarios para salvarse. El Espíritu diseñó con aquella Iglesia una verdadera historia de libertad, como vemos en el libro de los Hechos de los Apóstoles.

Otras muchas amenazas han asediado a la Iglesia a lo largo de su historia, provenientes de poderes que no soportan esa libertad. Unos queriendo someter la Iglesia y ponerla al servicio de su propia causa, otros debilitándola con astucia, otros simplemente destruyéndola. El Espíritu siempre hizo salir de estos asedios una Iglesia purificada, es decir, más libre.

La Iglesia, que camina en esta historia sin privilegios angélicos, se ve sometida a las mismas formas de muerte que esclavizan a toda la humanidad. También el Espíritu del Resucitado ha ido haciendo brotar en la Iglesia realidades de vida que la sostienen, permitiéndole atravesar toda clase de sufrimientos y fracasos...

Pero ¿qué significa exactamente «una Iglesia libre»?

La historia de la Iglesia y la Palabra de Dios nos muestran que la libertad de la Iglesia, como la de todo cristiano, no es una facultad o un simple derecho a decidir autónomamente, sino que siempre será una libertad para vincularse por el amor (Cf. Gál 5,13-26). Como el Pueblo de Israel, que fue liberado de la esclavitud de Egipto para que en pleno camino del desierto se vinculara por amor en la Alianza del Sinaí.

No hablamos en abstracto, sino teniendo presentes muchas realidades concretas de la vida eclesial. Así, hoy centramos la mirada en la Pastoral Sanitaria. En ella mantenemos una lucha justa para que sean reconocidos la libertad y el derecho a objetar en conciencia contra la eutanasia. Pero lo hacemos, no para lograr poder autónomo, sino para amar y servir a la vida del enfermo, para vincularnos en el servicio de amor concreto a los que sufren.

Como todos los que se dedican a servicios concretos en la Iglesia a favor de los necesitados, los voluntarios que se entregan al servicio de la pastoral con los enfermos saben que el amor concreto, que ellos han de mantener vivo constantemente, les compromete y resta posibilidades de acción en otros campos. Pero no dejan de ser Iglesia libre, porque ante todo desean sobre todo ser libres para amar.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«Era a la presó i vinguéreu a veure'm» = Pastoral Penitenciària

Aquesta cita evangèlica ve a ser l'eslògan de les activitats que l'Església realitza sota el nom de «pastoral penitenciària». Es tracta d'un acompanyament i un treball que té lloc tant a les presons com a fora dels centres penitenciaris. Els seus serveis tenen a veure amb la prevenció, la rehabilitació, la reinserció social, l'atenció a interns i exinterns, famílies, víctimes...

Habitualment, durant el mes de setembre i al voltant de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, se sol celebrar una Setmana de Pastoral Penitenciària. Enguany, les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, és a dir, Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, han decidit celebrar-la durant la primera quinzena de maig, al voltant de la festivitat de sant Pere Nolasc (6 de maig), fundador de l'Orde de la Mercè.

A través de diversos actes als tres bisbats s'ha visibilitzat la tasca d'aquest àmbit pastoral.

A la Casa de l'Església, de Sant Feliu de Llobregat, es va realitzar dissabte 7 de maig una trobada de voluntaris de la Pastoral Penitenciària al nostre bisbat.

Cal tenir present que al territori de la diòcesi, al terme municipal de Sant Esteve Sesrovires, hi ha els

dos centres penitenciaris amb més població reclusa de Catalunya: Brians 1, amb 1.042 interns, la majoria homes, i Brians 2, amb 1.318 interns. Els voluntaris de la Pastoral Penitenciària en aquests centres són 32, a Brians 1, i 29 a Brians 2.

A banda, hi ha un centre a Martorell i un altre a Sant Feliu de Llobregat, que permeten la reinserció social dels interns, un cop han sortit de la presó.

La trobada del dia 7 era la primera presencial després de dos anys, una gran oportunitat per retrobar-se els voluntaris de les dues presons, per compartir experiències i encoratjar-se a continuar endavant. Es va analitzar l'efecte de la pandèmia i es van descobrir dificultats, cansament, desànim... però també oportunitats, creativitat i compromís. Es va multiplicar la feina, ja que per la reducció de mobilitat dels interns, es van haver de repetir les activitats a cada mòdul. Tanmateix, gràcies a això, les misses, l'atenció catequètica i l'acompanyament personalitzat guanyaren en qualitat i profunditat.

La trobada va acabar amb els testimonis de Mn. Josep Maria Fabró, capellà durant molts anys de Brians 1 i Brians 2, i de Margarida Riba, veterana voluntària de Brians 2: una injecció de joia i esperança, des de la pròpia experiència.

«La reinserció dels presos només serà possible des d'una major consciència social i compromís de tothom. El pres no només necessita l'ajuda institucional, necessita també ser rebut per una societat que no continuï assenyalant-lo amb el dit, que li doni oportunitats de treball i que tingui la tolerància i l'empatia suficient per ajudar a seguir endavant, deixant el seu passat enrere».

P. Jesús Bel Gaudó, OM,
coordinador de la Pastoral Penitenciària al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i capellà del C.P. Brians 1

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Mitjançant el baptisme pertanyem a Crist. El nostre fonament és una comunió sense fi amb Déu i entre nosaltres. El baptisme és la font de tota forma de consagració i també la força per a separar-nos de la mundanitat» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Esteu en el món per a testimoniar que és estimat i beneït per Déu. Sou consagrats per al món, que espera el vostre testimoniatge per a accedir a una llibertat que dona alegria, que nodreix l'esperança, que prepara el futur» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Gràcies a tots els que treballen amb la convicció que es pot viure en pau i harmonia, conscients de la necessitat d'un món més frater perquè tots som criatures de Déu, germans i germanes. #Diada-laFraternidadHumana» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «La crisi de la fe, en la nostra vida i en les nostres societats, té relació amb la desaparició del desig de Déu, amb el costum d'aconter-nos amb viure al dia, sense interrogar-nos sobre el què Déu vol de nosaltres. Ens hem oblidat d'alçar la mirada cap al Cel» (7 de febrer).

Nou sacerdot al presbiteri diocesà

Diumenge 8 de maig, Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i de les Vocacions Natives, va ser la data escollida, no per casualitat, per l'ordenació presbiteral de Mn. Joan Francesc Cortès i Ribot, a la Catedral de Sant Llorenç.

En el darrer temps, com a seminarista i ja ordenat diaca, venia col·laborant pastoralment amb la Catedral-Parròquia i d'aquesta manera, va ser acompanyat per tants fidels que se l'estimen, a més de nombroses persones que, a través de la retransmissió en [directe pel canal YouTube](#), van poder seguir la celebració des de la seva terra natal, Manacor, i des d'altres indrets.

Tenint present la vessant de músic i organista d'en Joan Francesc, va resultar molt comprensible

la rellevància dels aspectes litúrgics i musicals en la celebració de l'ordenació. De fet, a més de la Coral del Seminari, ja habitual en aquestes misses, també va contribuir-hi una coral «Ad casum», formada per un grup de músics, la majoria dels quals van treballar professionalment amb l'ordenat.

En l'homília, el bisbe Agustí va referir-se fonamentalment a l'evangeli escoltat, que era el del Bon Pastor, referència cabdal per a tot sacerdot. Els diferents moments del ritus d'ordenació van ser viscuts amb gran solemnitat i emoció per part de l'ordenat i de tots els presents: les lletanies, la imposició de les mans, la pregària d'ordenació, la vestició, la unció de les mans, la salutació dels companys preveres...

La família present d'en Joan Francesc també va participar activament en la celebració, ja sigui portant la casulla, com les ofrenes, o interpretant una peça musical.

Al final de la cerimònia, en un parlament d'agraïment, va voler recordar tantes persones que l'han acompanyat al llarg del camí, amb una menció especial a familiars i amics de Manacor.

L'endemà, 9 de maig, va celebrar la primera missa solemne a la Basílica de la Puríssima Concepció, de Barcelona. Amb la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, va tenir lloc diumenge 15 de maig, amb un fort accent de celebració i festa de la comunitat parroquial.

El clergat diocesà a Manresa

D'acord amb el programa de formació de preveres i diaques durant aquest curs, la sessió de maig va tenir lloc dimarts dia 10 a la Cova de Manresa, amb motiu de l'Any Ignasià, dels 500 anys de la conversió del sant de Lloiola.

Al llarg dels mesos, en aquesta formació al clergat s'ha posat l'accent en diversos aspectes vinculats a la sinodalitat i en aquesta ocasió, guiats pel jesuïta David Guindulain, es va tractar el discerniment i l'acompanyament, en tant que pastors de comunitats. En la seva ponència va fer esment a l'evangeli del Bon Pastor i altres referències del magisteri del papa Francesc. Respecte al discerniment, va aprofundir tres aspectes: què és, qui el posa en pràctica, com es discerneix. El diàleg posterior amb la gairebé cinquantena de preveres i diaques que van assistir, va ser molt participat i enriquidor.

La jornada de formació i convivència es va completar amb la presentació de l'obra de mosaics de Rupnik que ara embelleix el temple de la Casa d'Espiritualitat de la Cova, la pregària d'Hora Menor i el dinar de germanor.

AGENDA

Dedicació del temple de la catedral. Dijous 26 de maig, a les 20 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortès a la Catedral de Sant Llorenç. Enguany se celebren 76 anys de la dedicació d'aquest temple.

Pregària vocacional. Dijous 26 de maig, a les 18.30 h, a la Catedral de Sant Llorenç, com cada darrer dijous de mes, hi haurà aquest moment d'adoració al Santíssim i [pregària vocacional](#), animat pels seminaristes de la diòcesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / SI 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. i fundador.

24. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / SI 137 / Jo 16,5-11]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dimecres [Fets 17,15-22-18,1 / SI 148 / Jo 16,12-15]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i

mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. i rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dijous [Fets 18,1-8 / SI 97 / Jo 16,16-20]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.; santa Marianna de Jesús Paredes i Flores, vg.

27. □ Divendres [Fets 18,9-18 / SI 46 / Jo 16,20-23a]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Jo-

sep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / SI 46 / Jo 16,23b-28]. *Lleida*: □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Felip Neri, prev.; sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador. *Urgell*: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell.

29. □ Diumenge vinent, Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23; o bé (op-tativa any C): He 9,24-28; 10,19-23 / Lc 24,46-53]. *Tortosa*: ■ Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, rel. caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.

Diumenge VI de Pasqua (C)

COMENTARI

«Qui m'estima farà cas del que jo dic»

A punt de celebrar l'Ascensió llegim unes paraules de Jesús que poden ser l'anunci d'aquest misteri: *Me'n vaig però tornaré*. Jesús es troba a punt de complir la seva missió morint i resuscitant però no s'oblida dels seus amics. I ha començat recordant el gran manament de l'amor: *Qui m'estima farà cas del que jo dic... els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules*. L'amor es manifesta en les obres; ho sabem bé: estimar no és dir paraules boniques sinó demostrar amb els fets el nostre amor al Senyor. Per si de cas, sabem que el Pare enviarà el Defensor, l'Esperit Sant que ens farà recordar tot el que ens ha dit i ens farà comprendre. No estem sols, no ens podem oblidar de les paraules del Senyor. Evidentment no tenir físicament el Senyor havia de ser per als deixebles un trasbals, per això els diu també: *Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu!* No hem de tenir por: ens dona la seva pau i un Defensor. Enmig de les dificultats, de les persecucions, de l'oposició del món no hem de tenir por; ens ha d'enviar una pau profunda, una pau que no vol dir que no tinguem problemes sinó que podem mantenir la pau interior enmig de les dificultats. La primera lectura ens mostra els problemes interns de les comunitats cristianes sobre algunes pràctiques del judaisme. Després del diàleg (o discussions) arriba la pau i poden afirmar: *Hem decidit l'Esperit Sant i nosaltres...* L'Església sempre està a l'escolta de l'Esperit i les normes que dona són fruit de seguir el que diu aquest Esperit. La segona lectura ens recorda l'Església celestial, com una gran perla, combinació de l'AT i NT, una ciutat on conviuen tots els creients, marcada per la presència viva de Déu i l'Anyell que fan possible l'harmonia i convivència de tots els homes i dones. Vers aquesta ciutat caminem. Ara ens cal *fer cas del que diu el Senyor*. Estimant-lo, mantenint la pau, que ell ens dona enmig de les contrarietats. Però no estem sols, tenim el Defensor, l'Esperit Sant.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviarlos a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. O bé: Al·leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos».

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspé cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis».